

IV. JURISPRUDENȚĂ ÎCCJ

• ABSTRACT

In relation to the activity of the High Court of Cassation and Justice (the Panel regarding the appeal in the interest of the law), a decision on admission was delivered in relation to the Law no. 554/2004 on administrative proceedings.

RIL

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 8/2020
(M. OF. 580/02.07.2020): ART. 1 ALIN. (1), ART. 2 ALIN. (1) LIT. A),
R) ȘI S) ȘI ART. 8 ALIN. (1[^]1)-(1[^]2) DIN LEGEA
CONTENCIOSULUI ADMINISTRATIV NR. 554/2004**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 8/2020 (M. Of. nr. 580 din 2 iulie 2020)	Complet RIL	Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	Art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. a), r) și s) și art. 8 alin. (1 [^] 1)-(1 [^] 2)	În vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre

				actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului.
--	--	--	--	---

În M. Of. nr. 580 din 2 iulie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 8/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. a), r) și s) și art. 8 alin. (1[^]1)-(1[^]2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, **în vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului.**

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. a), r) și s) și art. 8 alin. (1[^]1)-(1[^]2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

„Art. 1

(1) *Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.*

(...)

Art. 2

(1) *În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:*

a) *persoană vătămată – orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate;*

(...)

r) *interes legitim public – interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice;*

s) organisme sociale interesate – structuri neguvernamentale, syndicate, asociații, fundații și altele asemenea, care au ca obiect de activitate protecția drepturilor diferitelor categorii de cetățeni sau, după caz, buna funcționare a serviciilor publice administrative;

(...)

Art. 8

(1[^]1) Persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula cerere de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat.

(1[^]2) Prin derogare de la dispozițiile alin. (1), acțiunile întemeiate pe încălcarea unui interes legitim public pot avea ca obiect numai anularea actului sau obligarea autorității pârâte să emită un act sau un alt înscris, respectiv să efectueze o anumită operațiune administrativă, sub sancțiunea penalităților de întârziere sau a amenzii, prevăzute la art. 24 alin. (2)".

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 8/2020

Prin **Decizia nr. 8/2020**, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov.

Astfel, Curtea a stabilit că „în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. a), r) și s) și art. 8 alin. (1[^]1) și (1[^]2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, în vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului”.

HP

• ABSTRACT

Furthermore, in relation to the activity of the High Court of Cassation and Justice (the Panel regarding the settlement of certain legal matters), three decisions were published in relation to: The Government Emergency Ordinance no. 196/2005 regarding the Environmental Fund, approved with amendments and supplements by Law no. 105/2006, as subsequently amended and supplemented; Law no. 217/2003 for preventing and combating domestic violence, republished, as subsequently amended and supplemented; Law no. 101/2016 on remedies and appeals in the award of public procurement contracts, sectoral contracts and works and services concessions and on the organization and operation of the National Council for Solving Complaints, in the form in force prior to amendment by the Government Emergency Ordinance no. 23/2020.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 9/2020
(M. OF. NR. 592/07.07.2020): ART. 9 ALIN. (1) LIT. A)
DIN O.U.G. NR. 196/2005 PRIVIND FONDUL PENTRU MEDIU**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 9/2020 (M. Of. nr. 592 din 7 iulie 2020)	Complet DCD	O.U.G. nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea	Art. 9 alin. (1) lit. a)	Veniturile la Fondul pentru mediu, constând în contribuția de 2% din veniturile realizate din vânzarea deșeurilor, obținute de către deținătorul deșeurilor, persoană fizică sau juridică (de 3% din veniturile

		nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare		realizate din vânzarea deșeurilor metalice feroase și neferoase, obținute de către generatorul deșeurilor, persoană fizică sau juridică), reglementată de art. 9 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, nu constituie obligație fiscală în sensul art. 2 alin. (1) lit. e) și art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare.
--	--	--	--	--

În M. Of. nr. 592 din 7 iulie 2020 a fost publicată **Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 9/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea cu privire la **dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare.**

Astfel, Înalta Curte a hotărât că **veniturile la Fondul pentru mediu**, constând în contribuția de 2% din veniturile realizate din vânzarea deșeurilor, obținute de către deținătorul deșeurilor, persoană fizică sau juridică (de 3% din veniturile realizate din vânzarea deșeurilor metalice feroase și neferoase, obținute de către generatorul deșeurilor, persoană fizică sau juridică), reglementată de art. 9 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări

și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, **nu constituie obligație fiscală în sensul art. 2 alin. (1) lit. e) și art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 9 din O.U.G. nr. 196/2005

„(1) Veniturile Fondului pentru mediu se constituie din:

a) o contribuție de 2% din veniturile realizate din vânzarea deșeurilor, obținute de către deținătorul deșeurilor, persoană fizică sau juridică. Sumele se rețin la sursă de către operatorii economici care desfășoară activități de colectare și/sau valorificare a deșeurilor, care au obligația să le vireze la Fondul pentru mediu;”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 9/2020

Prin **Decizia nr. 9/2020, ÎCCJ (Complet DCD) a admis** sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și familie, în Dosarul nr. 1.290/114/2016, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit că: **„veniturile la Fondul pentru mediu, constând în contribuția de 2% din veniturile realizate din vânzarea deșeurilor, obținute de către deținătorul deșeurilor, persoană fizică sau juridică (de 3% din veniturile realizate din vânzarea deșeurilor metalice feroase și neferoase, obținute de către generatorul deșeurilor, persoană fizică sau juridică), reglementată de art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, nu constituie obligație fiscală în sensul art. 2 alin. (1) lit. e) și art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare”.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 50/2020
(M. OF. NR. 665/27.07.2020): ART. 34 ALIN. (2)
DIN LEGEA NR. 217/2003 PENTRU PREVENIREA
ȘI COMBATerea VIOLENȚEI DOMESTICE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 50/2020 (M. Of. nr. 665 din 27 iulie 2020)	Complet DCD	Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice	Art. 34 alin. (2)	Dacă persoana împotriva căreia s-a emis ordinul de protecție nu este implicată într-un dosar penal, pentru a se dispune revocarea ordinului nu trebuie întocmită de către serviciul de probațiune o evaluare a riscului de recidivă.

În M. Of. nr. 665 din 27 iulie 2020 a fost publicată Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 50/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, în interpretarea respectivelor dispoziții, în situația în care persoana împotriva căreia s-a emis ordinul de protecție nu este implicată într-un dosar penal, pentru a se dispune revocarea ordinului nu trebuie întocmită de către serviciul de probațiune o evaluare a riscului de recidivă, conform art. 34 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 217/2003. În acest caz, instanța va efectua o evaluare proprie a existenței unui risc real pentru victima violenței domestice sau pentru familia acesteia din partea persoanei împotriva căreia s-a emis ordinul de protecție.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 34 alin. (2) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice

„(2) Revocarea se poate dispune dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

a) agresorul a respectat interdicțiile sau obligațiile impuse;

b) agresorul a urmat consiliere psihologică, psihoterapie, tratament de dezintoxicare ori orice altă formă de consiliere sau terapie care a fost stabilită în sarcina sa ori care i-a fost recomandată sau a respectat măsurile de siguranță, dacă asemenea măsuri s-au luat potrivit legii;

c) dacă există o evaluare a riscului de recidivă realizată potrivit competențelor de către un serviciu de probațiune, care indică un grad de risc suficient de scăzut și faptul că agresorul nu mai prezintă un real pericol pentru victima violenței domestice sau pentru familia acesteia, astfel cum este definită potrivit prevederilor art. 5”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 50/2020

Prin **Decizia nr. 50/2020, ÎCCJ (Complet DCD) a admis** sesizarea formulată de Tribunalul Timiș - Secția I civilă, în dosarul nr. 24.956/325/2019, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Înalta Curte a stabilit că: „în situația în care persoana împotriva căreia s-a emis ordinul de protecție nu este implicată într-un dosar penal, pentru a se dispune revocarea ordinului nu trebuie întocmită de către serviciul de probațiune o evaluare a riscului de recidivă, conform art. 34 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 217/2003. În acest caz, instanța va efectua o evaluare proprie a existenței unui risc real pentru victima violenței domestice sau pentru familia acesteia din partea persoanei împotriva căreia s-a emis ordinul de protecție.”

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 40/2020
(M. OF. NR. 683/31.07.2020): ART. 55 ALIN. (3) RAPORTAT
LA ART. 53 ALIN. (1¹) DIN LEGEA NR. 101/2016 PRIVIND
REMEDIIILE ȘI CĂILE DE ATAC ÎN MATERIE DE ATRIBUIRE
A CONTRACTELOR DE ACHIZIȚIE PUBLICĂ ȘI CONCESIUNI**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 40/2020 (M. Of. nr. 683 din 31 iulie 2020)	Complet DCD	Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea CNSC	Art. 53 alin. (1 ¹) și art. 55 alin. (3)	Hotărârea pronunțată în primă instanță în procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative se atacă cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare la instanța ierarhic superioară – secția sau completul specializat în litigii cu profesioniști, conform procedurii prevăzute de Legea nr. 101/2016.

În M. Of. nr. 683 din 31 iulie 2020 a fost publicată **Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 40/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea cu privire la **interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 55 alin. (3) raportat la art. 53 alin. (1[^]1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în forma în vigoare anterior modificării prin O.U.G. nr. 23/2020.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **hotărârea pronunțată în primă instanță în procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative se atacă cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare la instanța ierarhic superioară – secția/completul specializat în litigii cu profesioniști, conform procedurii prevăzute de Legea nr. 101/2016.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 53 alin. (1[^]1) și art. 55 alin. (3) din Legea nr. 101/2016

„Art. 53

(...)

(1[^]1) Procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către instanța civilă de drept comun în circumscripția căreia se află sediul autorității contractante.

(...)

Art. 55

(...)

(3) Hotărârea pronunțată în cazul litigiilor de la art. 53 alin. (1) poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile lucrătoare de la comunicare, la secția contencios administrativ și fiscal a curții de apel, care judecă în complet specializat în achiziții publice. Recursul este soluționat de urgență și cu precădere, într-un termen ce nu va depăși 30 de zile lucrătoare de la data sesizării legale a instanței”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 40/2020

Prin **Decizia nr. 40/2020, ÎCCJ (Complet DCD) a admis** sesizările conexe formulate de Curtea de Apel București – Secția a VI-a civilă în dosarul nr. 3856/3/2019, Curtea de Apel Galați – Secția a II-a civilă în dosarul nr. 11400/231/2018* și Curtea de Apel Constanța – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 4825/118/2018*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile. Astfel, Înalta Curte a stabilit că: **„în interpretarea și aplicarea art. 55 alin. (3) raportat la art. 53 alin. (1[^]1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea**

Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor (în forma în vigoare anterior modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice), hotărârea pronunțată în primă instanță în procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative se atacă cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare la instanța ierarhic superioară – secția/completul specializat în litigii cu profesioniști, conform procedurii prevăzute de Legea nr. 101/2016.”

Pe de altă parte, Înalta Curte a respins, ca inadmisibilă, sesizarea cu privire la normele de drept substanțial aplicabile.